

2011. karácsony – éjféli mise

Egy szegény parasztfiú, Péter, árván maradt a kisöccsével. A várostól messze, egy tanyán éldegéltek, s Péter sokat dolgozott, minden nap napszámba járt, hogy gondoskodni tudjon magukról. Egyik évben eljött szent karácsony ünnepe. A fiúk izgatottan készülődtek, hogy elmenjenek a több, mint 10 kilométerre lévő városba, hogy a templomban részt vegyenek az éjféli misén. Időben elindultak, de a nagy hó miatt mégis lassabban haladtak a vártnál az úttalan utakon. A sötétség egyre mélyebb lett körülöttük. Már közel járhattak a városhoz, amikor Péter egy sötét rongycsomóba botlott a hóban. Ő legalábbis annak vélte, de a rongycsomó nyöszörögni kezdett. Kiderült, hogy egy szegény öregasszony volt, aki elesett a hóban, s valószínűleg lábát törhette, mert nem tudott fölkelni. Már majdnem megfagyott, amikor Péter ráakadt. Ketten kevesek lettek volna hozzá, hogy felemeljék és védett helyre cipeljék. Ezért Péter elküldte kisöccsét, hogy küldjön segítséget a városból, míg ő ott marad a néni mellett és vigyáz rá, bebugyolálja a kabátjába. A kisfiú tágra nyílt szemmel nézett a bátyjára: „Akkor te nem leszel ott az éjféli misén?!” Péter könnyeit törölgetve válaszolt: „Akkor sem hagyhatom itt ezt a szerencsétlen beteg asszonyt megfagyni a hóban!” Azután egy kis ezüstpénzt nyomott az öccse markába, hogy tegye be a perselybe, őhelyette is. A kisfiú elindult a város felé. A város székesegyházának volt egy legendája: a templom legnagyobb tornyában a legenda szerint különleges harangok voltak: karácsonyi harangok. Csak karácsonykor szólaltak meg, de akkor is csak abban az esetben, ha valaki olyan nagyszerű, mesés ajándékot, adományt hozott a jászolban fekvő kisednek, hogy az valóban elnyerte a kis Istengyermek tetszését. Azonban a harangok hosszú évtizedek óta egyszer sem szóltak: már nem is emlékezett senki a hangjukra. Az emberek többsége ezért mesének tartotta az öregek által elbeszélt legendát. Persze minden évben voltak próbálkozások. Sokan sokféle szép, értékes ajándékot hoztak a jászolhoz, de a harangok mégsem szólaltak meg. Idén is sorra járultak a betlehemi jászol elé a hívők, gazdagabbnál gazdagabb, csillogóbbnál csillogóbb ajándékaikkal. Arany-ezüst tárgyak, gyönyörű szöttesek, csipkék, drágaköves edények sorakoztak a szépen feldíszített Betlehem előtt. De hiába füleltek az emberek néma csöndben, csak nem hangzott fel a harangok zúgása. Végül nagy kardcsörtetés és selyemsuhogás közepette megjött a király is. Kezébe hozta felbecsülhetetlen értékű koronáját, s büszke mosollyal letette a Kis Jézus jászla elé. Na most! – gondolták az emberek. Ha most sem szólalnak meg azok a harangok, akkor csak buta mese az egész! Hiába vártak, a toronyból csak a szélzúgás hallatszott. Csalódott arccal készültek hát az éjféli misére, a tömegeből nem is nézett már senki a Betlehem felé. Egyszer azonban gyönyörű zúgás hangzott fel, méltóságteljes, sosem hallott szépségű harangcsengés. Mindenki egyszerre kapta fel a fejét, s pillantott a jászol felé: vajon miféle páratlan ajándék szólaltathatta meg a némának hitt harangokat? Csak egy kisfiút láttak, amint halkan betett a Kis Jézus elé helyezett perselybe egy aprócska ezüstpénzt.

Minél nagyobb csinnadrattával, csillogással, hamis fénnel, illúzióval próbáljuk kidíszíteni a karácsonyt, annál kevésbé marad belőle valami. Minél kétségbeesettebb vásárlási rohammal, ajándékok halmazával, ételek és italok tömegével próbáljuk bensőségessé, békéssé, valóban a szeretet ünnepévé formálni, annál kevésbé sikerül, annál inkább elveszíti a lényegét a mai kor embere számára. Igen, mert a fogyasztói társadalomban sokan azt képzelik, a béke, a szeretet melege is pénzen megvehető vagy pénzben mérhető. A valódi odafigyelést és bensőséges kapcsolatot pedig helyettesíthetik a gazdag ajándékok és a csillogó külsőségek. Azonban a dolog nem akar működni. A betlehemi egyszerűségben, igénytelenségben érkező Krisztus nem tudja otthon érezni magát a mi harsogó, ragyogó, gazdag, de többnyire felszínes és hamis karácsonyi forgatagunkban. Szépen elmondja ezt az alábbi vers:

Andrea Scwarz: Észrevétlenül

Legtöbbször
nagyon halkán megy végbe,
hogy Isten emberré lesz.

Az angyalok
nem énekelnek,
a királyok továbbmennek,
a pásztorok
nyájajaiknál maradnak.

Legtöbbször
nagyon halkán megy végbe,
hogy Isten emberré lesz.

A nyilvánosság
nem veszi észre,
az emberek
nem ismerik fel.

Egy szűk kétszobás lakásban,
egy hajléktalanszállón,
egy betegszobában,
az éjszaka kételyei között,
a magány órájában,
a szerelmes örömében,

legtöbbször
nagyon halkán megy végbe,
hogy Isten emberré lesz,

hogy emberek
emberré válnak.

Ha igazi karácsonyt akarunk a szívünkbe, a családukba, a társadalmunkba, akkor ott kell keresnünk Jézust, ahová jött: a szegények, egyszerűek, elesettek között. A csillogó külsőségek helyett a valódi, személyes odafigyelés, bensőséges együttlét legyen a fontos. A karácsonyi „bulik” helyett (nem is tudom értelmezni ezt a kifejezést!!!) az ima és az ünnepi szentmise. A fölösleges cuccok vásárlása és fölösleges helyekre történő osztogatása helyett (vagy legalább mellett) a valódi szükségletek enyhítése azok körében, akik az alapvető javakban is szűkölködnek. Ha így teszünk, akkor talán nem pusztán az öröm és béke iránti fájdalmas nosztalgizálás, ábrándozás ideje lesz a karácsony. Mindig olyan nehezen élem meg, amikor látom, hallom az egyedül Istentől nyerhető értékek iránti vágyakozást ezekben a napokban

olyan emberek részéről is, akik nem akarnak Isten útján járni, nem követik az Ő törvényeit. Ahogyan a versben hallhattuk: karácsony tájt ők is megvillantják azt a képességüket, amellyel tudnának emberibb emberré válni. Azonban legtöbbször megmaradnak a könnyes, ábrándos sóhajtozás szintjén: „De jó lenne ha ...!” Pedig adventi várakozásunk betelt Krisztus közénk születésével: az a szeretet, béke és öröm, amire vágyakoznak, lehetséges és megélhető! Ehhez azonban nem elég csodálni, hanem imádni és követni kell az Istengyermecket. Nem elég egy-két napra nagy felhajtást csapni körülötte, annyi felszínes külsőséggel és tennivalóval, ami már pont a lényegét is eltakarja, hanem életünk minden napján szem előtt kell tartani az evangéliumot, amelynek hirdetésére Isten emberré lett. Ha pedig valamit elrontunk, ha bűnt követünk el, akkor azt megbánva és elfogadva Isten megbocsátását törekedni kell megváltozni, javulni abban, ami gyöngeségünk. Ha így teszünk, akkor hangos, színes külsőségek nélkül is (vagy épp azok ellenére!) emberibb emberré, istenibb emberré válunk!